

Komentář k prvnímu čtení

Čteme závěr knihy. Vystihuje dobu po roce 612 př. Kr., kdy se Judsko po rozkvětu zřítlo do politických bojů mezi Egyptem a říší Babyloňanů. Izraelité skrze politikaření hledají řešení, které však končí odvedením do zajetí, z něhož byli propuštěni po 70 letech perským králem Kýrem. (Pramen: vira.cz)

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým přibytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zrušení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma! (2 Kron 36,14-16,19-23)

Z dnešního evangelia

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“ (Jan 3,14-21)

Zamyšlení

Text evangelia patří k základu křesťanství: „Bůh tak miloval svět...“ Tolikrát byl Bůh zobrazován jako přísný soudce bdící nad každou chybou člověka. A nyní Boží Syn říká: „Bůh přece

neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“ Cílem Ježíšovy mise je záchrana člověka. Dotýkáme se zde podané ruky, kterou nám sám Bůh nabízí. Druhé čtení to ještě zdůrazní: „Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaše zásluhou, je to dar Boží!“ Postní doba nás vede především k vyznání víry: „Věřím v obdarovávajícího Boha a jeho Syna, Ježíše, který nás zachránil.“ (Pramen: vira.cz)

Modlitba

Děkuji, Bože, že nemusím nést tvůj kříž,
nýbrž jen svůj vlastní, skrytý i tíživý,
jež nelze vyměnit za jiný – svůj „domácí“ kříž.
Dovoluješ mi bojovat s utrpením.
Dej mi potřebnou sílu, abych alespoň mírnil a tišil
všechno,
co lidi souží – když už to nemohu sprovodit ze světa.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Smyslem křesťanského života není recitovat Jeho verše, ale složit Mu vlastní báseň.
- Některé ekumenické problémy nepocházejí z rozdílných tradic, nýbrž z rozdílnosti charakterů.
- Na Bohu se mi líbí, že svou štedrost neprojevuje jen o Vánocích.

VÁCLAV Č. 7. (2018)

11.3. 2018

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

4. neděle postní - Laetare

PRÁVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Út – v 16.30 v kapli na faře
St – v 16.30 v kapli na faře
Čt – v 7.30 v kapli na faře
Pá – v 16.30 v kostele
Ne – v 9.00
SULEJOVICE Ne – v 10.30
DD MILEŠOV Pá – v 9.00
VELEMÍN So – v 10.00
LUKAVEC 13.3. 2018 v 15.00

Modlitební skupina - Út v 15.30

5. Setkání s Biblií – 14.3. 2018 v 17.30 Ježíšova pascha Mk 14,12nn

Pátky v postní době – v 16.30

křížová cesta

po ní mše sv.

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 11.3. 2018 v **9.00** za † Moniku Hockovou
Sulejovice v **10.30**

So 17.3. 2018 za † bratra Jindřicha

Ne 18.3. 2018 v **9.00** za † Martu Vinšovou
Sulejovice v **10.30** za † Slavěnu Kocovou

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické církve v otázkách a odpovědích)

274. Jak důležitá je takzvaná lidová zbožnost?

Lidová zbožnost, k jejímž projevům patří uctívání relikvií, procesí, poutě a pobožnosti, je důležitou podobou inkulturace víry, která je skutečně dobrá, pokud je v souladu s církví, vede ke Kristu a nesnaží se zasloužit člověku nebo zbožnými skutky bez ohledu na Boží milost.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

13. března – výroční den zvolení papeže Františka (5 let)

17. března – připomínka sv. Patrika, biskupa

18. března – 5. neděle postní

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA K POSTNÍ DOBĚ 2018

„Protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska“ (Mt 24,12)

(pokračování) Zamrzlé srdce

Dante Alighieri ve svém popisu pekla představuje dábla, jak sedí na ledovém trůnu,¹ uprostřed mrazivého osamocení bez lásky. Ptejme se: Jak se stane, že v nás ochladne láska? Jaká znamení nám naznačují, že v nás láska začíná chladnout?

Lásku víc než co jiného ničí chamtivost po penězích, „kořen všeho zla“ (srov. 1 Tim 6,10). Brzy ji následuje odmítání Boha a jeho pokoje, kdy před útěchou z jeho slova a svátostí dáváme přednost své opuštěnosti.² To vše vede k násilí obracejícímu se proti každému, koho považujeme za hrozbu pro své „jistoty“: proti nenarozenému dítěti, proti nemocnému starci, proti přicházejícímu hostu, proti cizinci anebo proti bližnímu, který nespĺňuje naše očekávání.

Němým svědkem této ochladající lásky je také stvořený svět. Země je otrávena odpadem, odhozeným z nedbalosti anebo kvůli vlastním zájmům. Moře, sama znečištěná, ukřívají ostatky nesčetných ztroskotaných obětí nucené migrace. Nebesa, podle Božího záměru vzniklá proto, aby mu zpívala chválu, rozdírají stroje, ze kterých se dolů snáší nástroje smrti.

Láska může ochladnout také v našich společenstvích. V apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* jsem se pokusil popsat ty nejviditelnější projevy takového nedostatku lásky. Jsou jimi sobectví a duchovní lenost, sterilní pesimismus, pokušení k uzavírání se do sebe, vzájemné válčení a také mentalita zesvětštění, kvůli níž se zajímáme jen o to, co je vidět, a tak polevuujeme ve svém misijním nadšení.³

Co máme dělat?

Možná ve svém nitru anebo okolo sebe zpozorujeme znamení, která jsem právě popsal. Tehdy nám však církev, naše matka a učitelka, společně s mnohdy hořkým lékem pravdy nabízí v tomto postním období také sladký a uzdravující prostředek modlitby, almužny a postu.

Když věnujeme více času modlitbě, umožníme svému srdci, aby se zbavilo všech skrytých lží, kterými sami sebe klameme,⁴ a našlo útěchu v Bohu. On je náš Otec a chce, abychom měli život.

Almužna nás osvobozuje od chamtivosti a pomáhá nám vidět ve svém bližním bratra nebo sestru: to, co mám, nikdy nepatří jenom mně. Jak bych si přál, aby se almužna pro každého z nás stala skutečným životním stylem! Jak bych si přál, abychom jako křesťané následovali příklad apoštolů a v dělení se o majetek viděli hmatatelný doklad společenství, které v církvi žijeme! Posloužit si proto slovy, kterými svatý Pavel vybízí korintské křesťany, aby uspořádali sbírku na církev v Jeruzalémě, „neboť vám to bude kužitku“ (2 Kor 8,10). Obzvlášť to platí v době postní, kdy mnohá společenství konají sbírky na pomoc církvím a lidem v nouzi. Přesto bych si přál, abychom také při našich každodenních setkáních vnímali, že kdykoli nás bratr prosí o pomoc, obrací se na nás sám Bůh. Každou almužnou se zapojujeme do péče, kterou Bůh ve své prozřetelnosti projevuje všem svým dětem. Pokud dnes skrze mě pomohl mému bratru, nemůže se zítra postarat i o mé potřeby? Nikdo totiž není šťastnější než Bůh.⁵

Půst oslabuje naše sklony k násilí, odzbrojuje nás a je významnou příležitostí k růstu. Na jednu stranu nám umožňuje prožít, co musejí snášet lidé postrádající i to, co nezbytně potřebují, lidé den co den sužovaní hladem. Na stranu druhou odráží stav

našeho vlastního ducha, který hladoví po dobru a žízní po životě v Bohu. Půst nás probouzí a působí, že jsme vnímavější vůči Bohu i bližnímu. Oživuje naši touhu poslouchat Boha, který jediný dokáže utišit náš hlad.

Přál bych si, aby můj hlas dosáhl i za hranice katolické církve a dostal se k vám všem, mužům a ženám dobré vůle, kteří jste otevření zaslechnout Boha. Možná vás tak jako nás zneklidňuje, jak se světem šíří neklid, možná vám dělá starosti chlad, který ochromuje srdce i skutky, a možná pozorujete, jak slábne vědomí, že tvoříme jednu lidskou rodinu. Přidejte se tedy k nám, abychom společně prosili Boha, společně se postili a společně nabízeli to, co máme, svým bratřím a sestrám v nouzi.

Velikonoční oheň

Především vybízím vás, kdo patříte k církvi, abyste na cestu postem nastoupili s nadšením a nechali se podpírat almužnou, postem a modlitbou. A kdyby se občas zdálo, že plamen lásky v mnoha srdcích začíná skomírat, vezme, že pro Srdce Boží to nikdy neplatí! On nám stále dává nové příležitosti, jak znovu začít milovat.

Jedním z takových okamžiků milosti bude i letos iniciativa „24 hodin pro Pána“, která celé společenství církve zve, aby přijalo svátost smíření spojenou s eucharistickou adorací. V roce 2018 se inspirovat slovy žalmu „u tebe je odpuštění“ (130,4) a skutečně se od pátku 9. března do soboty 10. března. V každé diecézi zůstane po čtyřadvacet souvislých hodin otevřen alespoň jeden kostel a nabídne příležitost k eucharistické adoraci i svátostné zpovědi.

Při vigílii Zmrtvýchvstání budeme znovu slavít jímavý obřad rozsvícení velikonoční svíce: toto světlo získané z „nového ohně“ postupně přemůže temnotu a osvětlí bohoslužebné shromáždění. „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmou ve světlo promění,“ abychom všichni mohli znovu prožít to, co zažili učedníci na cestě do Emazu. Budeme-li naslouchat Božímu slovu a čerpat posilu z eucharistického chleba, bude i v našem srdci stále vroucněji planout víra, naděje a láska.

Ze srdce vám žehnám a modlím se za vás všechny. Nezapomínejte se, prosím, modlit i vy za mě.

Vatikán 1. listopadu 2017
slavnost Všech svatých

Duchovní správa Vám děkuje za vaše modlitby, přízeň, květinové a finanční dary a za úklid našeho kostela.

Sbírka ze 4.3. 2018 vynesla 2.333,- Kč.

Pán Bůh zaplat!

¹ „Panovník toho bolestného kraje / od půli prsou z ledu trčel v díře“ (Dante Alighieri, *Peklo*, XXXIV, 28–29; český překlad O. F. Babler – J. Zahradníček, Vyšehrad, Praha 1952).

² „Je pozoruhodné, že máme častokrát strach z útěchy, z toho, že budeme potěšeni. Ba dokonce se cítíme bezpečnější ve smutku a bezútěšnosti. Víte proč? Protože ve smutku si připadáme takřka jako protagonisté, zatímco v útěše je protagonistou Duch Svátý!“ (papež František, *Promluva před modlitbou Anděl Páně*, 7. prosince 2014; český překlad M. Glaser, RadioVaticana.cz).

³ Srov. papež František, *Evangelii gaudium*, č. 76 – 109 (český překlad M. Glaser, Paulínky, Praha 2014).

⁴ Srov. Benedikt XVI., *Spe salvi*, č. 33 (český překlad P. Brož, Paulínky, Praha 2008).

⁵ Srov. Pius XII., *Fidei donum*, č. III.